

Arrest

nr. 284 196 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Colombe DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoekster op 1 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 19 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 2 januari 2023 stemden de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van deze Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder treft op 16 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26). Deze bijlage is de thans betreden akte, die als volgt luidt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.(…)

voornaam: F.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Mevrouw K.(…), F.(…), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 15/12/2022 aan bij onze diensten, waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 15/12/2022 werd haar verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 01/10/2022 in Kroatië geregistreerd werden omwille van onregelmatige binnenkomst. Een tweede treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 01/10/2022.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 19/12/2022. Zij verklaarde ongehuwd te zijn, maar maakte melding van een partner met wie zij sedert 2005 samenwoonde, zijnde G.(…), S.(…), man, geboren in (…) te (…), huidige verblijfplaats onbekend. Zij verklaarde vier kinderen te hebben, zijnde M.(…), M.(…), man, geboren op (…) te (…); M.(…), M.(…), man, geboren op (…) te (…); M.(…), S.(…), man, geboren op (…) in (…) en M.(…), S.(…), vrouw, geboren op (…) in (…), allen verblijvend in Bujumbura bij familie. Zij verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Zij verklaarde haar paspoort verloren te hebben in Kroatië.

De betrokkene verklaarde dat zij Burundi verlaten heeft op 12/09/2022 omwille van politieke problemen. Zij verklaarde dat ze per vliegtuig naar Servië gereisd is. Ze verklaarde dat ze op 14/09/2022 vanuit Servië naar Bosnië gereisd is, waar ze ongeveer twee weken in een kamp verbleef. Ze verklaarde dat ze daarna naar Kroatië gereisd is, waar ze ongeveer een maand verbleef. Omdat ze naar België wilde gaan, reisde ze vervolgens via Slovenië en Italië naar België, waar ze op 14/12/2022 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of zij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat

België de problemen van Burundi kent daar België Burundi gekoloniseerd heeft. Ze uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er mishandeld geweest is. Ze verklaarde dat zij er op haar rug geslagen werd en stelde dat ze nog veel pijn heeft.

Op 19/12/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 02/01/2023 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tudman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 02/01/2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht (van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het evrm wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn ; vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie (n een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML7 ?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie Voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de

politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming in België wil indienen omdat België de problemen van Burundi kent daar België Burundi gekoloniseerd heeft. We dienen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er mishandeld geweest is. Ze verklaarde dat ze op haar rug geslagen werd door de politie en gevallen is. Ze gaf aan nog veel pijn te hebben. Ze gaf aan niet teruggestuurd te willen worden. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van betrokkene. We benadrukken ook dat betrokkene de omstandigheden niet verder duidde of staafde en dat zij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde dat zij in Kroatië haar vingerafdrukken afgestaan heeft en gaf aan er verplicht geweest te zijn een asielaanvraag in te dienen. Ze stelde dat indien zij dat niet deed, zij teruggestuurd zou worden. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is

teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië, ondanks het feit dat zij het niet van plan was om dit te doen, omdat zij anders Kroatië en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië en dat, indien zij geen verzoek in Kroatië wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Kroatië weer, te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database"- Country Report: Croatia - 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reporte/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 26). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gericht anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met

Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met haar klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals om. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze enorm veel last heeft van rugpijn. Ze stelde een afspraak bij de dokter te zullen krijgen. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 16.01.2023

(...)"

1.6. Op 16 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. Haar enig middel ontwikkelt verzoekster als volgt:

“MOYEN UNIQUE pris de l’erreur manifeste d’appréciation et de la violation :

- l’obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu’elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers ;
- de l’article 3.2, al. 1 et 2 du Règlement 604/2013 du 26 juin 2013 (Dublin III) ;
- de l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme et des libertés fondamentales;
- de l’article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne ;
- du principe général de bonne administration, en ce qu’il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. Principes

L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218).

Les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83).

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH.

A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100).

Il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Autriche, il n'en demeure pas moins que, conformément à l'arrêt Chahal c. Royaume-Uni de la Cour européenne des droits de l'homme du 15 novembre 1996 (§96), à l'arrêt Jabari c. Turquie du 11 juillet 2000 de la même Cour (§39) et à l'arrêt Shamayev c. Géorgie et Russie du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448), confrontée à un risque de violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion d'un demandeur de protection internationale hors de son territoire.

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

Cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil de manière constante (voy. Par exemple, CCE, arrêt n°137.696 du 30 janvier 2015, n°132.090 du 24 octobre 2014, n°138.950 du 22 février 2015, ou encore 144.400 du 28 avril 2015).

Enfin, la Cour EDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §250) ;

Dans ces circonstances, le fait de vivre dans le dénuement sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 254) et une obligation positive peut peser sur les États signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §263).

Le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante.

Ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la

juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet. Dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen

complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer.

Ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Il appartient à l'Office des Étrangers d'effectuer un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde.

2. Application : la situation personnelle de la requérante – vulnérabilité accrue

Il convient de mettre en lumière, tout d'abord, l'état de santé de la requérante. Ainsi, celle-ci l'a déclaré, lors de son interview Dublin, elle souffre toujours du dos, en raison même des maltraitements subies en Croatie..

La requérante est une femme seule. A cet égard, la partie adverse se contente d'avancer que la requérante n'a fait que des déclarations orales, et qu'elle n'a pas présenté de document qui commencerait à prouver

ce qu'elle a déclaré. Le fait que le dossier administratif du requérant ne contienne pas de pièces relatives à ces problèmes de santé est entièrement dû au fait que l'interview Dublin a eu lieu à peine quelques jours après l'arrivée de la requérante en Belgique et qu'elle n'a, de toute évidence, pas eu la possibilité de consulter un médecin dans un délai si court. Notons que la partie adverse a pris une décision très rapide et que le requérant n'a pas eu la possibilité de consulter un avocat avant cette date, raison pour laquelle il ignorait de

quelle façon il pouvait transmettre des documents à la partie adverse afin d'étayer ses déclarations quant à ses blessures au dos.

La requérante ayant été arrêtée et détenue à peine un mois après son arrivée en Belgique, elle ne dispose d'aucune aide médicale, et n'a pas pu consulter de médecin. Même au sein de la structure de Holsbeek, elle n'a pas encore pu être prise en charge ?

Le requérant attire votre attention sur l'arrêt H.A. contre Belgique de la Cour de Justice de l'Union européenne du 15 avril 2021 (C-194/19), dans lequel la Cour a jugé comme suit :

« Par ailleurs, la Cour a jugé que, eu égard, d'une part, à l'objectif mentionné au considérant 19 du règlement Dublin III de garantir, conformément à l'article 47 de la Charte, une protection efficace des personnes concernées et, d'autre part, à celui d'assurer avec célérité la détermination de l'État membre responsable du traitement d'une demande de protection internationale énoncé au considérant 5 de ce règlement, le demandeur doit pouvoir disposer d'une voie de recours effective et rapide qui lui permette de se prvaloir de circonstances postérieures à l'adoption de la décision de transfert, lorsque la prise en compte de celles-ci est déterminante pour la correcte application dudit règlement. » (§35)

« S'agissant, en second lieu, du principe d'effectivité, il convient de souligner qu'un recours en annulation introduit contre une décision de transfert, dans le cadre duquel la juridiction saisie ne peut pas tenir compte de circonstances postérieures à l'adoption de cette décision qui sont déterminantes pour la correcte application du règlement Dublin III, n'assure pas une protection juridictionnelle suffisante, permettant à la personne concernée d'exercer les droits qu'elle tire de ce règlement et de l'article 47 de la Charte. » (§45)

Il convient donc d'effectuer un examen ex nunc de la situation et de la vulnérabilité de la requérante, et de tenir compte des éléments déposés à l'appui de son état de santé dans le cadre du présent recours, bien que ceux-ci soient postérieurs à la décision attaquée.

Ainsi, la situation médicale de la partie défenderesse n'est pas claire, et que même si son état de santé l'était, quod non, aucune garantie individuelle n'a été obtenue de la part des autorités croates que la requérante serait pris en charge de manière adéquate en cas de transfert en Croatie, et qu'aucune information permettant de réfuter les informations générales avancées ci-après.

En ce qui concerne l'accès aux soins en Croatie, la partie adverse estime qu'aucun obstacle n'existe à cet égard et que le requérant pourra donc bénéficier des soins de santé nécessaires. La partie adverse se base sur le rapport AIDA de 2021 pour arriver à cette conclusion.

Notons qu'une différence existe manifestement entre le cadre légal réglementant l'accès aux soins en Croatie d'une part, et la pratique d'autre part, ce qui ressort du rapport AIDA de 2022:

1. *Is access to emergency healthcare for asylum seekers guaranteed in national legislation?*

YES

2. *Do asylum seekers have adequate access to health care in practice?*

LIMITED

Il ressort d'un rapport de Médecins du Monde que l'accès aux soins des demandeurs de protection internationale en Croatie est très limité, en ce qu'il n'existe qu'un accès gratuit aux soins médicaux urgents et aux traitements nécessaires de maladies et de troubles mentaux sévères :

"Access to healthcare for asylum seekers/applicants for international protection in Croatia is further limited. According to Article 57 of the "Law on International and Temporary protection", which entered into force on 02 July 2015, applicants for international protection have free-of-charge access only to "emergency medical assistance and necessary treatment of illnesses and serious mental disorders". (rapport Médecins du Monde 2020, p. 14, pièce 3)

L'accès aux soins de santé était, selon Médecins du Monde, à ce point limité que l'organisation estimait nécessaire d'intervenir afin de pallier aux manquements du système de santé croate :

"Since 2016, MDM-BELGIQUE argued that it was necessary to ensure complete access to healthcare for asylum seekers (...)." (rapport Médecins du Monde 2020, p. 14, pièce 3)

Un interprète de Médecins du Monde témoigne qu'un patient atteint de maladies graves s'est vu forcé de patienter durant de longs mois, ce qui témoigne de l'inadéquation totale des soins de santé en Croatie :

"One of the hardest moments while working with MDM-BELGIQUE was the case of a patient who had to wait for months for Magnetic resonance (MR) enterography and when, he was diagnosed with multiple sclerosis, he again had to wait for months to be admitted to treatment. He would come to me every day during that period asking if there was any news about his medications. I remember how sad he was when I told him each time that there was no news. At the end, we received positive answer a few days after he left Croatia." (rapport Médecins du Monde 2020, p. 14, pièce 3)

L'intervention nécessaire d'une ONG afin que tous les demandeurs de protection internationale puissent avoir un accès effectif aux soins démontre que le système mis en place par les autorités croates est hautement déficient, et il ne peut pas être renvoyé aux soins procurés par Médecins du Monde pour conclure qu'il existe un accès aux soins effectif et qualitatif en Croatie. De plus, il ressort du même rapport de Médecins du Monde que le rôle de l'ONG n'est que limité : Médecins du Monde ne sert que de médiateur entre les demandeurs et les établissements publics de soins de santé et, hormis cette tâche, l'ONG est seulement autorisée à effectuer un bilan de santé initial, des interventions médicales urgentes et une distribution de médicaments :

"In this model, MDM-BELGIQUE is mainly acting as health mediator/facilitator between asylum seekers (beneficiaries) and public health institutions and/or other service providers. This is especially true since, from January 2020 (and decision of Ministry of Health), MDM-BELGIQUE is authorised to conduct only initial health examinations, urgent care interventions and medication distribution (prescribed by GP from local outpatient clinic "Dom zdravlje Zagreb Centar - Dugave")." (rapport Médecins du Monde 2020, p. 14-15, pièce 3)

Là où la partie adverse estime que la requérante aura accès à des soins de santé qualitatifs, il ressort clairement des informations ci-dessus que cela ne sera pas le cas. L'absence de soins adéquats en Croatie risquerait de mettre en péril la santé et la vie de la requérante, ce qui s'oppose radicalement à un retour dans ce pays.

3. *Application : la situation générale en Croatie*

Il ressort des informations disponibles que la situation des demandeurs de protection internationale en Croatie est à ce point défailante que ces défaillances systémiques peuvent entraîner un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

Le requérant souligne tout d'abord le recours extrêmement problématique et systématique au refoulement et à la force par la police frontalière croate.

Le requérant renvoie à l'arrêt récent du Conseil d'Etat néerlandais du 13 avril 2022, dans lequel le Conseil d'Etat a spécifiquement examiné la situation des personnes retournées en Croatie en application du Règlement Dublin III.

Dans cet arrêt, le Raad van State a conclu que la pratique du refoulement en Croatie constituait une défaillance systémique fondamentale atteignant un seuil de gravité particulièrement élevé :

"6.3. Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in

Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden.” (pièce 4, nous soulignons)

Le Conseil d'État néerlandais va encore plus loin en indiquant que les informations générales - qui n'ont pas été contestées par le secrétaire d'État néerlandais - montrent que les refoulements n'ont pas seulement lieu à la frontière, mais aussi à l'intérieur de la Croatie :

“Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden.” (pièce 4, nous soulignons)

Le secrétaire d'État néerlandais a estimé que la question des refoulements n'était pas pertinente pour les personnes renvoyées vers la Croatie en application du Règlement Dublin III, car ce renvoi est basé sur un accord de reprise de la part des autorités croates.

Le Conseil d'État néerlandais n'a pas suivi le Secrétaire d'État sur ce point. Le Conseil d'État fait valoir que l'on ne peut plus présumer que la Croatie respectera ses obligations internationales, étant donné que les refoulements concernent également les étrangers repris par la Croatie en provenance d'autres États membres de l'UE :

“(…) concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië - door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevinden.” (pièce 4, nous soulignons)

Le Conseil d'État néerlandais estime qu'une enquête plus approfondie aurait dû avoir lieu concernant le recours problématique à la pratique des pushbacks. Le requérant fait siens les motifs de cette décision, car la partie adverse n'a aucunement analysé le risque de refoulement pour les « Dublinés » en Croatie. Elle renvoie simplement au principe de confiance mutuelle, alors que ce dernier ne peut, en tout état de cause, plus être appliqué pour la Croatie. Le manque d'informations sur le destin de l'étranger repris par la Croatie est problématique, au vu du seuil de gravité particulièrement élevé qu'atteint la défaillance :

“Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt,

kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen.” (pièce 4, nous soulignons)

Dans une décision du 25 février 2022, le tribunal administratif (Verwaltungsgericht) de Braunschweig a également jugé que le système d'asile croate présentait des déficiences

systémiques en termes de refoulement et que des garanties individuelles devaient être obtenues des autorités croates pour que les personnes renvoyées en application du règlement Dublin III ne soient pas victimes de refoulements indirects :

„Für solche systemischen Schwachstellen im kroatischen Asylsystem spricht, dass es an der kroatischen EU-Außengrenze seit Langem und in erheblichem Umfang zu gewaltsamen „Pushbacks“, dem Abdrängen von Asylbewerbern nach Serbien oder Bosnien-Herzegowina, kommt. Auch Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina von Österreich, Italien oder Slowenien aus sind hinreichend belegt. Jedenfalls ohne individuelle Zusicherung von Seiten der kroatischen Behörden ist nicht sichergestellt, dass im Wege des Dublin-Verfahrens an Kroatien rücküberstellte Antragsteller nicht ebenfalls Opfer gewaltsamer Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina werden und ihr Recht auf sylantragstellung dadurch vereitelt werden wird.“

Traduction libre: “Le fait que des “push-backs” violents, le refoulement de demandeurs d'asile vers la Serbie ou la Bosnie-Herzégovine, se produisent depuis longtemps et dans une large mesure à la frontière extérieure de l'UE en Croatie parle en faveur de telles faiblesses systémiques du système d'asile croate. Les refoulements en chaîne vers la Bosnie-Herzégovine à partir de l'Autriche, de l'Italie ou de la Slovaquie sont également suffisamment documentés. En tout état de cause, en l'absence d'assurances individuelles de la part des autorités croates, il n'est pas garanti que les demandeurs d'asile renvoyés vers la Croatie dans le cadre de la procédure de Dublin ne soient pas également victimes de refoulements en chaîne violents vers la Bosnie-et-Herzégovine et que leur droit de déposer une demande d'asile ne soit ainsi anéanti.” (pièce 5, nous soulignons)

Le Verwaltungsgericht a en outre déclaré qu'il n'existe aucune preuve que les « Dublinés »

sont traités de manière plus favorable que les autres demandeurs de protection internationale :

„Es kann entgegen der bisherigen Annahme vieler Verwaltungsgerichte (...) nicht davon ausgegangen werden, dass die dargestellten massiven Menschenrechtsverletzungen Dublin-Rückkehrer nicht betreffen.

Denn zu den zahllosen dokumentierten gewaltsamen und entwürdigenden Übergriffen und der Verweigerung des Rechts auf Asylantragstellung kam es nicht nur unmittelbar nach illegalen Grenzübertritten von Serbien oder Bosnien-Herzegowina aus, sondern auch in Fällen, in denen sich die Migranten bereits mehrere Tage im Landesinneren aufhielten, sogar dann, wenn sie bereits weit in andere EU-Länder wie Slowenien, Italien oder Österreich vorgedrungen waren und von dort aus zurückgeschoben wurden.“

Traduction libre: “Contrairement à ce que de nombreux tribunaux administratifs ont admis jusqu'à présent (...), on ne peut pas partir du principe que les violations massives des droits de l'homme décrites ne concernent pas les personnes rapatriées en application du règlement Dublin.

En effet, les innombrables agressions violentes et dégradantes documentées et le refus du droit de déposer une demande d'asile n'ont pas seulement eu lieu immédiatement après le franchissement illégal de la frontière depuis la Serbie ou la Bosnie-Herzégovine, mais également dans des cas où les migrants se trouvaient déjà depuis plusieurs jours à l'intérieur du pays, même s'ils avaient déjà largement pénétré dans d'autres pays de l'UE comme la Slovénie, l'Italie ou l'Autriche et qu'ils avaient été renvoyés depuis ces pays.” (pièce 5, nous soulignons)

Le Verwaltungsgericht a en outre jugé qu'il ne s'agissait pas d'actes isolés de la part d'agents de police, mais que les pratiques de refoulement étaient tolérées par la hiérarchie, ce qui montre qu'il s'agit bien d'une défaillance systémique entraînant un traitement inhumain et dégradant violant l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte de l'UE :

„Aus den genannten Erkenntnismitteln wird zudem ersichtlich, dass es sich bei den gewaltsamen Rückschiebungen nicht um eigenmächtige Übergriffe einzelner Polizeibeamter handelt, sondern dass das Abdrängen der Migranten nach Bosnien-Herzegowina entweder tatsächlich einer internen Weisungslage entspricht oder jedenfalls von den vorgesetzten Stellen nicht effektiv verhindert bzw. sanktioniert wird“

Traduction libre: “Il ressort en outre des éléments d'information mentionnés que les renvois forcés ne sont pas le fait d'agents de police isolés, mais que le refoulement des migrants vers la Bosnie-Herzégovine répond effectivement à des instructions internes ou, en tout état de cause, n'est pas effectivement empêché ou sanctionné par les services supérieurs.” (pièce 5, nous soulignons)

À aucun moment, les autorités belges n'ont obtenu des autorités croates des garanties individuelles que le requérant ne sera pas refoulé, alors que les obligations internationales auxquelles est soumise la Belgique l'exigeaient.

Pour toutes ces raisons, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH en combinaison avec les articles 1 et 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et l'article 3.2 du règlement Dublin III.

»

Votre Conseil a, à plusieurs reprises et notamment dans un arrêt n° 208 105 du 14 novembre 2022, jugé que « le risque de refoulement pour les « dublinés » (...) est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert ».

Enfin, Votre Conseil a jugé à plusieurs reprises qu'un transfert d'une ressortissante burundaise vers la Croatie risquait de violer l'article 3 de la CEDH, c'est le cas dans l'arrêt nr. 281808 du 14 décembre 2022 (pièce 6) :

« Betreffende de tweede en derde voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.5.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

4.5.2. De Raad stelt vast dat de aangevochten bestreden beslissing in haar motivering verwijst naar de door verwerende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 29 september 2022 stellende dat de beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat hierin reeds werd gemaakt.

In zijn arrest 281 730 van 13 december 2022 geveld in een procedure voorlopige maatregelen gevorderd bij uiterst dringende noodzakelijkheid oordeelt de Raad dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt en wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten bevolen.

Verzoekende partij steunt zich in onderhavig verzoekschrift onder meer opnieuw op artikel 3 EVRM en verwijst desbetreffend tevens naar haar betoog gericht tegen de voormelde bijlage 26 quater ».

Or, dans la décision attaquée, la partie adverse, s'est contentée d'un renvoi au principe de confiance mutuelle, alors qu'un tel renvoi n'est pas suffisant pour s'assurer que le principe de non-refoulement sera respecté par les autorités croates. En l'espèce, aucune garantie individuelle n'a été obtenue de la part des autorités croates préalablement au transfert du requérant vers ce pays.

Il convient donc suspendre l'exécution de cette décision, le moyen étant sérieux.

3. LE PRÉJUDICE GRAVE ET DIFFICILEMENT RÉPARABLE

Conformément à l'article 39/82, §2 de la loi du 15 décembre 1980, une décision de l'Office des étrangers peut être suspendue en extrême urgence à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. Aux termes de cet article, « cette dernière condition est entre autres remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme, en particulier des droits auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. ».

Il convient de souligner que l'article 39/82, § 2 ne limite pas le préjudice grave et difficilement réparable aux droits auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2 de la CEDH. L'usage des termes « en particulier » démontre que même la violation de droits fondamentaux auxquels de dérogations sont possibles peut constituer un préjudice grave et difficilement réparable.

En l'occurrence, le préjudice découle de la violation par la décision attaquée de l'article 3 de la CEDH et du principe de non-refoulement.

La gravité du préjudice subi doit s'évaluer en prenant en considération tous les éléments de la cause.

Un retour de la requérante en Croatie entraînerait une dégradation grave de son état de santé, sans possibilité de prise en charge médicale adéquate, et un risque important de refoulement indirect par les autorités croates, y compris vers le Burundi, pays où sa vie et son intégrité physique sont en danger.

La notion de préjudice grave et difficilement réparable ne peut faire l'objet d'une interprétation exagérément restrictive ou formaliste si une telle interprétation devait avoir pour conséquence que la partie requérante qui a pourtant fait valoir grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH.

Le risque de préjudice grave difficilement réparable tel qu'allégué apparaît plausible et consistant.

Il est dès lors satisfait à la condition du préjudice grave difficilement réparable.”

2.3.3. Uit de bestreden akte blijkt duidelijk waarom verweerder Kroatië verantwoordelijk acht voor de behandeling van het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming. De Kroatische overheden hebben ook uitdrukkelijk het verzoek tot terugname van verzoekster ingewilligd, wat steun vindt in het administratief dossier. Verzoekster zet niet nader uiteen waarom ze artikel 3.2, lid 1 van de Dublin-III Verordening geschonden acht, dat als volgt luidt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan”.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3.4. De Raad kan zich volledig aansluiten bij het theoretisch kader dat verzoekster weergeeft over de geschonden geachte beginselen en bepalingen. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt ook uit het door verzoekster geschonden geachte artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening

houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden akte is verweerder zich heel goed bewust van de verplichtingen die op hem rusten in het kader van artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest.

2.3.5. De betwisting komt er simpel gezegd op neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster ja dan neen van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en of verweerder dit alles voldoende onderzocht heeft.

2.3.6. In casu kan verzoekster gelet op wat er in de lijkige bijlage 26quater kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders enerzijds en haar persoonlijke omstandigheden anderzijds.

2.3.7. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoekster aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, "2021, laatste update op 22.04.2022" zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport), een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel, "Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route", een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlamentslid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte is er ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten blijkens de nota van verweerder. Hierin kan immers gelezen worden: "De verwerende partij wenst te vervolgen dat er tevens- en hoe dan ook - individuele garanties aan de Kroatische instanties werden gevraagd, die bij schrijven van 02.01.2023 aan het Bestuur bevestiging gaven aangaande de voor verzoekster gevraagde individuele garanties. De Kroatische instanties stellen dat verzoekster, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. Er wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulement principe eerbiedigen en verzoekster niet zullen overdragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan". Deze garanties waarvan de nota gewag maakt, werden ter terechtzitting besproken m.i.v. het feit dat de betrokken brief van de Kroatische autoriteiten zich niet in het administratief dossier bevindt. Er werd ter terechtzitting afgesproken dat als verweerder de betrokken brief waarvan hij de inhoud weergeeft in zijn nota, na de sluiting van de debatten niet kon overmaken, de debatten heropend zouden worden. Dit drong zich niet op, aangezien verweerder kort na de terechtzitting via J-box de betrokken brief heeft overgemaakt aan de Raad en de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft ook niet om een heropening van de debatten gevraagd. De betrokken brief die door verweerder via J-Box werd overgemaakt, werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 2 januari 2023, vermeldt verzoekster en de Dublin-III Verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Ze luidt als volgt:

"Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the

transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory. In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant. In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection ».

Hieruit blijkt dat verweerder in zijn nota kan gevolgd worden wanneer hij stelt dat er voor verzoekster individuele garanties zijn vanwege de Kroatische autoriteiten zoals hij het duidt in zijn nota.

2.3.8. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar arresten gewezen door Nederlandse Raad van State, een Duits administratief rechtscollege en de Raad zelf, die respectievelijk dateren van 13 april 2022, 25 februari 2022 en 14 december 2022, om haar betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen, meer bepaald in de grensprocedure waar de Kroatische politie systematisch zou overgaan tot pushbacks met geweld. De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte, niet alleen ging over pushbacks aan de grens maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielvraag. Het arrest van het Duits administratief rechtscollege heeft het over ketting push-backs van Kroatië naar Servië en Bosnië-Herzegovina die geschieden op grond van interne instructies, waartegen hiërarchisch niet opgetreden wordt en dat er geen bewijs is dat Dublin-terugkeerders hiervan zouden gespaard blijven. Het rechtscollege wijst op de noodzaak van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten dat Dublin-terugkeerders niet teruggedreven worden naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om een asielaanvraag in te dienen, niet uitgehold wordt.

2.3.9. Echter gaat verzoekster er ten eerste met haar betoog volledig aan voorbij dat ze bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terecht komt met niet-EU-landen of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de push-backs zich voordeden en dat er ten tweede concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover verweerder uitgebreid motiveert in de bestreden akte. Verzoekster toont ten derde niet aan dat ze een precair gezondheidsprofiel heeft. Ten vierde hebben de Kroatische autoriteiten individuele garanties verstrekt voor verzoekster.

2.3.9.1. Blijkens de bestreden bijlage 26quater zal verzoekster worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Ze verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden plaatsgrepen. Zoals verweerder terecht aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport Kroatië “2021 update, laatste update op 22.04.22” – dat zich bevindt in het administratief dossier - worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor verzoekster, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De bestreden akte stelt eveneens terecht dat er volgens het voormelde rapport geen problemen gerapporteerd werden voor wat betreft de capaciteit en de levensomstandigheden in de twee opvangfaciliteiten die Kroatië kent voor verzoekers om internationale bescherming, met name een in Zagreb en één in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Eveneens motiveert verweerder blijkens het betrokken AIDA-rapport terecht, “Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 83)”.

Verzoekster brengt hiertegen niets concreets in. Ze benadrukt haar profiel als alleenstaande vrouw maar in het bovenvermelde AIDA-rapport kan niet gelezen worden dat er in de twee vermelde opvangfaciliteiten ernstige problemen zijn voor alleenstaande vrouwen.

2.3.9.2. Niettegenstaande er prima facie geen rapport bekend is dat gewag maakt van “push-backs” met politiegeweld voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-verordening werden overgedragen aan Kroatië, is verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit concreet ingegaan op de ‘push backs’ met geweld door de Kroatische (grens)politie aan de buitengrenzen, zoals gemeld en gesignaleerd in verschillende rapporten en media. Hij wijst in dit verband op de volgende vaststellingen:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML7?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie Voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, p. 24). Gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de

Kroatische immigratiewet van 2020".

Verzoekster brengt hiertegen niets concreets in.

2.3.9.3. In de bestreden akte kan voor wat betreft de persoonlijke medische situatie van verzoekster gelezen worden:

'De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat zij er mishandeld geweest is. Ze verklaarde dat ze op haar rug geslagen werd door de politie en gevallen is. Ze gaf aan nog veel pijn te hebben. Ze gaf aan niet teruggestuurd te willen worden. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van betrokkene. We benadrukken ook dat betrokkene de omstandigheden niet verder duidde of staaft en dat zij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties'.

"Betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze enorm veel last heeft van rugpijn. Ze stelde een afspraak bij de dokter te zullen krijgen. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".

2.3.9.4. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat ze nog steeds rugklachten heeft en dit door politiemishandeling die ze ondergaan heeft in Kroatië. Dat ze haar rugklachten niet heeft kunnen staven met medische attesten, wijt verzoekster aan het feit dat verweerder de bestreden akte vrij snel genomen heeft en dat ze niet de kans had om een dokter te raadplegen. Echter heeft de verzoekende partij noch bij haar verzoekschrift noch ter terechtzitting, nog na het sluiten van de debatten een medisch attest overgemaakt ten bewijze van haar rugklachten. De verzoekende partij maakt ter terechtzitting ook geen gewag van het feit dat ze, via haar advocate, minstens stappen ondernomen heeft om deze rugklachten te laten onderzoeken door een medicus. Het blijft derhalve bij verklaringen over rugklachten, zonder enig begin van bewijs. De Raad vindt ook geen gedetailleerde verklaringen hierover terug in het administratief dossier zoals de verzoekende partij nochtans voorhoudt ter terechtzitting. Ze kan ze ter terechtzitting ook niet nader toelichten. Op grond van dit alles kan de Raad niet vaststellen dat verzoekster zich in een preciaire gezondheidssituatie bevindt. Deze vaststelling dringt zich des meer op gezien zich in het administratief dossier een medisch attest bevindt, opgesteld en ondertekend door de centrumarts op 18 januari 2023. Hierin verklaart deze dat verzoekster op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 EVRM. Gezien verzoekster zoals gezegd geen enkel medisch attest voorlegt, ziet de Raad de relevantie niet in van het door verzoekster aangehaalde arrest van het Hof van Justitie waarin gesteld wordt dat artikel 47 van het Handvest in het kader van betwistingen over de toepassing van de Dublin-III Verordening, vereist dat er een ex-nunc onderzoek gebeurt van de persoonlijke situatie van de betrokkene. Er ligt namelijk helemaal niets concreets voor in dat verband.

2.3.9.5. Verzoekster betoogt dat ze in Kroatië beperkte toegang zal hebben tot gezondheidszorgen. Ze baseert zich hiervoor op een rapport van Dokters van de Wereld van 2020 waaruit blijkt dat er enkel gratis toegang is tot dringende medische hulpverlening en tot de noodzakelijke behandelingen voor ziekten en ernstige mentale problemen. Ze haalt verdere getuigenissen aan uit dit rapport waaruit blijkt dat de voormelde organisatie zelf moest tussenkomen om de gebreken in de Kroatische gezondheidszorg op te vangen, iets wat ze maar in beperkte mate kon doen. Verzoekster is dan ook van oordeel dat ze geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg in Kroatië waardoor haar gezondheid en haar leven op de helling komen te staan bij een terugkeer naar dat land.

Verzoekster verwijst naar een rapport van Dokters van de Wereld België van 2020 dat ze voegt bij haar verzoekschrift. Verweerder baseert zich op het AIDA-rapport over Kroatië "2021 update", laatste update op 22.04.2022" en doet de volgende vaststellingen:

"Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd

is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 91). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen”.

Hieruit blijkt dat er kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden over de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Kroatië, zoals gelezen kan worden in het rapport van Dokters van de Wereld van 2020, maar er kan op grond hiervan niet besloten worden dat de toestand op dat vlak dermate dramatisch is dat verzoekster als alleenstaande vrouw zonder aangetoonde medische problemen haar gezondheid en leven op het spel zet als ze binnen de Dublin-III Verordening terugkeert naar Kroatië. Leemtes in toegang tot de gezondheidszorg worden immers mee opgevangen door organisaties zoals Dokters van de Wereld België die blijkens het door verzoekster gevoegde rapport een memorandum van samenwerking hebben afgesloten met de Kroatische overheid en subsidies ontvangen van de Europese Unie. Blijkens het in de bestreden bijlage gemelde AIDA-rapport (p.59), helpt ook het Kroatische Rode Kruis de verzoekers om internationale bescherming in hun nood aan toegang tot gezondheidszorg: *“The Croatian Red Cross (CRC) provides psychosocial and practical support and assistance to applicants for international protection in Reception Centres for Applicants for International Protection, based on the identified needs of individuals and families. CRC identifies vulnerable groups (children, unaccompanied children, the elderly, single women, people with physical and mental disabilities, people who have experienced trauma or torture, potential victims of trafficking, victims of domestic violence) and plans work tailored to their specific needs”*. Er is prima facie niets mis mee dat NGO's de staat bijspringen als er leemtes voor toegang tot de gezondheidszorg vallen in het geval de toestroom van verzoekers om internationale bescherming te hoog is. Dit is trouwens ook in België het geval.

2.3.9.6. Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, de Kroatische overheden wel degelijk individuele garanties verstrekt hebben voor haar aan verweerder. Ze hebben in hun brief van 2 januari 2023 waarin verzoekster in de hoofding vermeld worden namelijk gesteld dat ze bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. Er wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulementprincipe zullen eerbiedigen en verzoekster niet zullen overdragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan.

De verzoekende partij kan de waarde van deze individuele garanties ter terechtzitting niet dienstig minimaliseren door haar eenvoudig betoog dat ze ondanks deze garanties riskeert terecht te komen in een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM.

2.3.10. Gelet op het voormelde blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoekster maakt een schending van deze artikelen niet aannemelijk.

De verwijzing door verzoekster naar eerder gewezen arresten van de Raad die een overdrachtsbesluit naar Kroatië geschorst hebben, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel. Het eerst

aangehaalde arrestnr. 208 105 van 14 november 2022 geeft niet weer wat verzoekster zegt, het arrest met dit arrestnr. dateert immers van 23 augustus 2018 en gaat over een gewoon beroep ingesteld tegen een bijlage 13. Het is niet aan de Raad om te gaan uitvloien welk arrest verzoekster precies bedoelt en verzoekster heeft het ook niet gevoegd bij haar verzoekschrift. Het tweede aangehaalde arrest nr. 281 808 verwijst naar een eerder arrest 281 730 inzake een bijlage 26quater om de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te schorsen. In dit eerder arrest 281 730 wordt de tenuitvoerlegging van een bijlage 26quater geschorst om de (enkele) reden dat er geen individuele garanties gevraagd werden van de Kroatische autoriteiten ondanks het precaire profiel van de verzoekende partij in die zaak, die met gezondheidsproblemen kampt. Zoals gezegd blijkt niet dat verzoekster een precaire gezondheidstoestand heeft en alleszins hebben de Kroatische autoriteiten voor haar wel individuele garanties gegeven.

2.3.11. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

2.3.12. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren voor zover begrepen dient te worden dat verzoekster dit bedoelde waar ze de schending aanhaalt van voormelde bepaling.

2.3.13. Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel voor zover ontvankelijk, ongegrond is en derhalve niet ernstig is.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde inzake een ernstig middel volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. EKKA